Ч. 178. Пятниця 21 (8) серпня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада міністрів. — Сербска угода торговельна а взаїмність славяньска. — Великосербска аґітация. — Події в Туреччині.

З Відня доносять нині: Вчера по полудни відбула ся під проводом міністра для справ заграничних бар. Еренталя спільна рада міністрів, в котрій взяли участь оба президенти міністрів: др. Векерле і бар. Бек, міністер скарбу др. Коритовский, спільний міністер фінансів Буріян і міністер війни Шенайх. Предметом нарад був буджет на найблизшу сесию делеґациї. Міністер бар. Еренталь, як вже давнійше так і тепер скористав з нагоди, щоби поінформувати своїх товаришів о заграничній політицї і дати їм можність заняти становище. На першім пляні стояли послідні події в Туреччині і їх вплив на Европу.

На вчерашній раді міністрів мала також рішати ся справа торговельної угоди з Сербією. Чи рішила ся, чи нї — покищо не знати. Найзамітнійше в сїй справі то, що Чехи, у котрих на язицї заєдно „взаїмність славяньска", сим разом станули до спілки з Німцями і виступили з цїлою енерґією против „братів Славян" з за Дунаю. Розійшла ся була чутка, що правительство користаючи з того уповажненя, яке єму дав парлямент, хоче зробити ужиток що до сербскої угоди торговельної і ввести дотичну угоду в житє вже з д. 1 вересня з тим, щоби ся угода була пізнїйше парляментарно трактована. Отже ві второк по полудни явили ся у президента міністрів бар Бека члени німецкої партиї аґрарної спільно з членами чеської партиї аґрарної і запротестували рішучо против того, щоби сербска угода торговельна без участи парляменту війшла в житє вже з днем вересня. Згадані партиї не хотять того, щоби сей закон був відділений від угод торговельних з другими балканьскими державами (в справі котрих лише що ведуть ся переговори) і що би окремо став правосильний. Дальше кажуть они, що правительство не має права робити ужитку з закона уповажненого, бо рада державна анї не закрита анї не відрочена і може бути кождої хвилї телеґрафічно скликана.

Як зачувати, справа введеня в житє торговельної угоди з Сербією на основі уповажняючого закона ухваленого палатою послів ще 22 грудня 1907 не була предметом наради на вчерашнім засїданю ради міністрів. Можна длятого — кажуть — припускати, що правительство бар. Бека готове у відповідній хвили ввести дотичну угоду в житє на основі уповажняючого закона навіть і на случай чеських і німецких аґраріїв. Правительство зі взглядів тактичних мусить увзглядняти інтереси промисловцїв, котрі кажуть, що скоро тота угода не вийде в житє, то Сербія по скінченю сезону зверне ся куди инде.

В справі велико-сербскої аґітациї доносять із Заґребу: Підчас ревізиї в домі арештованого Мойо Грваціанина в Дубици, яка відбула ся без присутности властителя дому а яку переводили прокуратор державний Аккурті і судия слїдчий, знайдено портрет сербского короля Петра Караджорджевича і письмо з подякою за якусь ґратуляцию, вислане з канцелярії короля Петра; дальше, письмо дра Дінїча, в котрім подає ся до відомости, що король Петро з нагоди торжества сьв. Сави жертвував 100 кор. для школи в Дубици; кілька куверт з написию „Міністерство справ заграничних" (сербске), яких мав уживати брат Грваціанина, котрий був урядником в сербскім бюрі прасовім. Однак зброї або якихсь переказів грошевих не знайдено.

З Сараєва доносять, що сараєвский суд окружний з причини велико-сербскої аґітациї поставив під поліцийний надзір звістного босаньского міліонера Григория Ефтановича, дальше президента сербскої громади церковної і визначних сербских горожан, як Гаджі Даміяновича, Спіро Бочаріти і Василь Ґрґіти та

---

12)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З анґлійского — Томи Кобба.

(Дальше)

Вернувши щасливо до своєї комірчини, скинув Боджер з себе свій жакет, закурив люльку, сів собі на краю постелї і зачав розважати добре над тим, чого дожив.

Що то має все значити? В Овеновій комнатї нікого — тота якась дивна незнакома волочить ся ночами по селї! Припустім, що панї Кавдрі доглядає еї, дає їй їсти — о котрій же порі сходить ся она з нею? Він же й Сара, котра також була цїкава, сторожили добре кождої хвилї а прецї ніхто з них не видів ніколи, щоби панї Каврі ішла коли-небудь тими загадочними дверми на гору.

Боджер не міг і нинї зрозуміти тої великої загадки, лиш що до одної обставини не мав ніякого сумнїву: тут можна заробити навіть богато гроший. Але насамперед треба було справу трохи вияснити, заким би можна зважити ся на вимушене гроший. Мусїв длятого витревати на своїм становищи, працювати в городі в потї чола, чистити терпеливо чоботи, а передовсїм мати день і ніч отверті свої рисї очи.

Слїдуючого понедїлка сидїла Фльоренсия сама одна в своїй комнатї, коли увійшов Овен і підчас своєї гостини звідував ся, як має ся Анна.

— Гірше як перед тим — сказала єму Фльоренсия — не можна еї анї в день анї в ночи саму лишити, тай др. Вірет дуже в обаві про неї.

— То досить сумно — сказав на то Овен з сочувствєм — я то собі думав, що з нею зле. Але я прийшов звідати ся лиш длятого, щоби з вами побачити ся.

— Аж того прецї не потреба було, пане Ферфорд!

— Ну, то приймїть се за успокоєнє моєї совісти — обстав Ферфорд при своїм. То трохи й погано і трусливо, але я не можу позбути ся того чувства, що менї годї вже заходити до вашого дому.

— А мимо того ви прийшли — сказала на то Фльоренсия і усьміхнула ся лагідно.

— Бо наше внутрішнє єство так нераз жадає успокоєня, що не можемо тому оперти ся — платимо опісля досить дорого за то, але то не дасть ся змінити.

Овен встав, щоби попращати ся. Фльоренсия розстала ся з ним сим разом дрібочку холоднїйше, она гнївала ся на него за єго неясну бесїду. Чого він якось так дивно говорив. Чого він сам ставив запори, котрі мусїли конче утрудняти давнїйше так невинне знакомство? Він не хотів вже заходити до еї дому а мимо того скористав з першої нагоди, щоби знов прийти. Фльоренсия була на стілько розумна, щоби зрозуміти укриту гадку єго слів, та й не бажала того, щоби він виразнїйше висказав ся.

З наставшою ночию стан Анни погіршив ся так дуже, що Фльоренсия мимо опору недужої хотїла закликати дра Вірета.

— Він менї тілько поможе, що й моїй біднїй панї — сказала Анна — для мене вже й без того все минуло, а слава Богу, що нема вже нікого дома, хто би мене розлучив з вами, моя люба панночко, так як то зробив з нашою дорогою небіжкою. Я не бою ся смерти — додала она спокійнїйше, — лиш болів! Приходить ся так трудно віддихати, що мало не вдурію.

Фльоренсия поки що вволила волю недужої, щоби еї не роздразнювати, але коли около першої години в ночи недужій погіршило ся, она уважала своїм обовязком післати по лікаря. Она казала Гальшцї, тій рудій поковній, піти до „Лаврового двора".

Гальшка була донькою гробаря Мокфорда, і уродила ся в селї та й зросла в нїм; з природи боязка, перепудила ся на саму гадку, що буде мусїла серед ночи іти до помешканя дра Вірета. Але не важила ся спротивити ся приказови своєї панї, лишила запалену сьвічку на однім з високих крісел на підсїню, отворила двері від дому і пустилась відважно в дорогу.

Не минуло й чверть години, як хтось сильно задзвонив до дому. Фльоренсия збудила кухарку, але коли тота дрожала і не хотїла вийти, пішла она сама отворити. Она побоювала ся, що новий крик міг би розбудити Ан-

редактора „Србскої Річи“ Онезікуша. Стало ся то на телеграфічне розпорядженє із Загребу.

З Константинополя доносять: Ві второк приїхало тут 150 Турків і Вірмен, котрі доси проживали на заточеню в Єгипті. Жителі міста повитали їх овацийно. — До Константинополя мало приїхати богато Росиян, котрі ширять непокоячі вісти. Також коло Ерзерум ширять ся непокоячі вісти. Часописи домагають ся від міністерства для справ загряничних вияснення. — До Солуня приїхав з Парижа молодотурецкий комітет а жителі міста з бурмістром попереду повитали єго овацийно.

Новинки.

Львів, дня 20-го серпня 1908.

— Торжество уродин Єго Величества Цісаря відбуло ся минувшого втірка у Львові величаво. По богослуженях у церквах всїх трох обрядів католицких і в сьвятинях инших віроісповідань приймав Є. Е. п. Намістник М. Бобржиньский депутациї і репрезентациї, котрі прибули зложити на руки Є. Ексц. вирази преданности для Є. Вел. Цісаря. Між иншими явили ся: Є. Е. п. Маршалок краєв. гр. Ст. Бадені з членами Видїлу краєвого, Є. Е. Архіеп. Більчевский з еп. Бандурским і капітулою, о. Митрат Андрій Білецкий в заступстві Впреосьв. Митрополита Шептицкого з капітулою; Є. Е. Архіеп. Теодорович з членом вірменьскої капітули о. крил. Піотровичем; греко-правосл. парох Іван Дігон; Є. Е. президент висшого суду краєв. др. Алекс. Тхоржніцкий і богато, богато инших достойників і репрезентантів. В імени руско-українських львівских товариств явила са депутация під проводом проф. Вол. Шухевича, в склад котрої входили: о. крил. Чапельский, др. Стефан Федак, др. Ярослав Кулачковский, др. Володомир Охримович, Кость Паньківский, др. Мих. Волошин, о. Мохнацкий, Кос, о. Федусевич і Зацерковний. Депутация ся репрезентувала руско-українські товариства: „Просьвіту“, „Руску Бесїду“, „Днїстер“, „Союз кредитовий“, „Народ. Торговлю“, „Товариство педаґоґічне“, „Народну Раду“, „Труд“, „Силу“, „Зорю“, „Тов. ім. Шевченка“ і „Товариство музичне“. Дальше явили ся репрезентанти „Народного Дому“, „Ставропигії“, „Русскої Ради“, „Качковского“ і „Матиці“ та „Сьв. Володимира“: др. Ів. Добряньский, о. проф. Костецкий, др. Івасечко, о. Давидяк, проф. Сивуляк, проф. Свистун, др. Заяць, др. Павенцкий і др. Гриневецкий. О 4 год. відбув ся у п. Намістника обід на 70 накрить.

— Іменованя. П. Міністер рільництва покликав люстратора лїсів і домен державних в Делятині, Кароля Хліпальского до служби в гал. Дирекциї лїсів і домен державних.

— Дрібні вісти. Шкарлятина шарить ся у Львові і дальше досить грізно. Від дня 2—8 с. м. було 42 случаїв занедужаня, а з того 5 закінчило ся смертию. — Розправа карна против Мирослава Січиньского відбуде ся в наслїдок внесеної оборонюю жалоби неважности дня 2 вересня перед Найвисшим Трибуналом касацийним. — Згублено золотий ланцушок з черепашиновою льорнеткою вартости 350 К.

— Убитє коршмаря. В коршмі недалеко стациї зелїзничої Деренівка на шляху Тернопіль-Копичинцї, убито сими днями 80-лїтного коршмаря Симху Мецеса. Убийство викрив якийсь молодий паробчак, котрий хотїв увійти до коршми, а заставши двері замкнені почав добувати ся до середини. Накопець влїз вікном і побачив старика неживого лежачого в калюжи крови. Убийство доконано з цїли рабунку, чого доказують викинені з куфра всїлякі річи і розбита шуфляда, де коршмар держав гроші. Убийників доси не вислїджено.

— Самоубийство. В каменици Сапігів при ул. Осоліньских ч. 11 новий управитель хотїв відправити сторожа тої каменицї, Волод. Седлецкого, лїт 60, котрий служив в тій каменици вже 32 лїт. Седлецкий так взяв собі виповідженє служби до серця, що постановив відобрати собі житя. Вилїз отже на дах камениць і кинув ся звідтам на вибруковане камінем подвірє та забив ся на місци.

— Пригода з самоїздом. В Надибах під Самбором стала ся минувшої недїлї сумна пригода з самоїздом. На закруті дороги наїхав самоїзд бар. Дуніна з Глубокої, в котрім їхав єго властитель з 3 панами, на віз селянина Віцина, на котрім сидїло 5 осіб. Удар був так сильний, що віз з кіньми перевернув ся, коні покалїчило, а Віцина впавши з воза, дістав ся під колеса самоїзду, котрі роздушили єму груди. Прочим особам, що сидїли на возї не стало ся нїчого.

— Поміч для потерпівших від поминь, градів і дощів. Онондп відбуло ся в Намістництві засїданє центрального комітету для ратинкової акциї в цїли несеня помочи селяньству, яке потерпіло від живлових нещасть. В засїданю, якому проводив Є. Е. п. Намістник др. Бобжиньский, взяли участь крім репрезентанта краєвого видїлу і делеґатів польских товариств господарских та кружків рільничих, також відпоручники товариств „Просьвіта“ і „Общества ім. М. Качковского“. Товариство „Просьвіта“ іменувало своїм відпоручником др. В. Охримовича, а єго заступником др. В. Бачиньского. Є. Е. п. Намістник представив вислїди своїх заходів в тій справі, повідомив, що вже дістав від центрального правительства значнійші фонди і надїє ся дальших субвенций на ту цїль та що вже закуплено значну скількість пашї і збіжа для роздачі між потерпівших будьто даром, будьто по зниженій цїнї. Дальше повідомив п. Намістник, що задачею центрального комітету буде уложити плян цїлої ратункової акциї і роздїлити розпорядимі запомоги між поодинокі повіти, а роздачею запомог між громади і поодиноких господарів займуть ся повітові комітети, котрих склад є аналоґічний як комітету центрального. Першою точкою нарад було уложенє інструкций для повітових комітетів у формі обіжника до старостів. По довшій дискусиї в котрій забирали голос всї учасники, усталено зміст того обіжника, котрий буде в тих днях розісланий і в часописях оголошений. Іменем тов. „Просьвіта“ член комітету др. Охримович висказав вдоволенє і признанє з причини, що до участи в центральнім і повітових комітетах покликано також репрезентантів руского населеня та звернув увагу, що належало би припильнувати, аби роздача запомог відбула ся завчасу перед сїйбою, щоби роздїлювано запомоги по громадах справедливо і безсторонно і щоби в тім напрямі розведено належиту контролю. Сї домаганя принято і в обіжнику відповідно узглядненo. Відтак представлено членам комітету загальні вислїди урядових реляций про розміри шкід заподїяних слотою, градом і повенями в поодиноких повітах, почім Є. Е. п. Намістник відложив наради до другого засїданя, котре відбуде ся в найблизших днях, а предметом нарад буде роздїл запомог між поодинокі повіти.

— Господарско-економічне віче відбуло ся дня 2 с. м. в Сівцї, калуского повіта, при

ну, котра лише що по проминувшім атаку була трохи заснула.

Якже здивувала ся, коли на сходах перед дверми побачила Гальшку. Ледви що отворила двері, як дївчина вбігла до хати, кинулась на якесь крісло, закрила лице руками і розплакала ся корчевим плачем.

— Ти не була у дра Вірета? — спитала Фльоренсия, нахилившись над плачучу — що тобі такого?

— Ох! — простогнала Гальшка, заходячись все ще від плачу — я би вже більше й не пішла, хоч би прийшло ся і менї і Аннї гинути! Сьвят єси Господи! Таж я таки просто на неї вбігла.

— Та на кого? Кажи!

— Я й сама не знаю, моя панночко — на якусь велику, сильну жінку, що ішла мов би який страх; — Гальшка аж зачала при тім дрожати — лице мала заслонене а такі довгі, білі руки! Коли я аж крикнула і відскочила, она лиш ніби глянула на мене і не зважаючи пішла дальше великими кроками.

— Змилуйте ся, панночко, замкніть двері від хати! — відозвала ся кухарка, що перепуджена зійшла була на долину.

— Ще ві! — відповіла Фльоренсия, стараючись очевидно надати свому голосови спокою і певности. — Насамперед подивлю ся до Анни — коли їй не лїпше, то піду сама по дра Вірета.

При всїй відвазї, яку показувала, Фльоренсиї аж якось лекше стало на серци, коли застала Анну сплячу, отже могла з чистою совістию відложити лїкарску візиту дра Вірета аж до рана.

10. Глава.

Арнольт Дервент.

— Чому ви не казали мене скорше закликати? — було перше питане др. Вірета, коли він на другий день рано около одинайцятої години вийшов з Фльоренсиєю з комнати, де лежала недужа Анна.

— Я післала була по вас — відповіла Фльоренсия, входячи з ним до бібліотеки, але — —

— У мене не було нікого.

— А так — Гальшка мала вас закликати, але коли ішла попри церков, побачила когось і так перепудила ся, ще ледви жива вернула назад до дому.

— То нерозум, Фльоренсиє! Як могли ви на то зважати?

— Гальшка заєдно говорила, що она стрітила якусь велику, чорно убрану, густо заслонену женщину і мало таки що не вилїзла на неї; отже може бути, що она таки дїйстно когось стрітила.

— А хтож би то міг бути? — сказав на то др. Вірет недовірчиво — о сїй порі не ходить нїхто без потреби по сїльскій улици. То очевидно якийсь привид!

— Може Гальшка виділа якусь люнатичку?

— А ви знаєте яку? Я не знаю! Але тепер що до вас, люба дитинко — ви виглядаєте дуже утомлені і змучені. Я не хочу вас силувати ані вам докучати, лиш яко лїкар, хоч би ви й не хотїли моєї ради, мушу вам сказати — спакуйте свої річи і ходіть зі мною до „Лаврового двора“.

— Я вже раз просила вас, любий докторе, щоби ви не мали мене за невдячну.

— Невдячність тут не при чім — моя господиня приладить для вас найкрасшу комнату.

— Менї годї Анну саму лишити.

— То правда! — сказав на то др. Вірет, призадумавшись. — Я призабув на недужу, котра не може обійти ся без вашої помочи. Але я побоюю ся, що днї Анни почислені, а ви не будете таки нїяк могли тут лишити ся на завсїгди.

— Адвокат Едвардс радив менї, щоби я не уступала ся з „Воронього гнїзда“, доки Арнольд не приїде — відповіла Фльоренсия з тиха.

— Арнольд не приїде борше аж як за місяць, навіть коли би Едвардсів лист дійшов до него без проволоки.

Др. Вірет ледви вимовив ті слова, як двері живо отворили ся і Гальшка вбігла з криком до Фльоренсиї: Пан Дервент!

— Тато, тато! — крикнула дївчина в найбільшім зворушеню, та побігла чим скорше до сїний. На порозї задержав ї др. Вірет і з виразом успокоюваня поклав їй руку на плече.

— Дорога дитинко, то не ваш тато, то може бути лиш ваш первий брат — сказав він лагідним успокоюючим голосом. — Кажиж дївча, хто то! — звернув ся він гнївно до перепудженої Гальшки.

— Та я хотїла сказати, що то пан Арнольд Дервент!

— Чомуж ти зараз того не сказала?

(Дальше буде).

участи близько тисячі селян та інтелїґенциі. По трех рефератах про господарскі спілки, спілкові каси і садівництво, ухвалено отсї резолюциї: 1. Візвати філію „Просьвіти“ в Калуши, щоби подїлила читальні в повіті на ґрупи, поставила на їх чолї енерґічних людий, котрі мали би бодай два рази до року здавати звіти з читальняного житя. 2. Домагати ся від правительства, щоби побільшило запомоги на цїли рільництва в Галичинї, та щоби Русини дістали до власних рук через тов. „Просьвіта“ або тов. „Сільский Господар“ що найменше половину тих запомог, які дістають Поляки. 3. Домагати ся залїсення вирубаних лїсів, щоб охоронити край від живлових нещасть. 4. Припоручити нашим послам жадати в радї державній, щоби держава, беручи на увагу застрашаюче обтяжене довгами селяньских ґрунтів, усї інтабульовані довги взяла на себе, а властителям обтяжених ґрунтів позволила їх сплачувати в довшім періодї часу.

— Розумне виступлене жандарма. До „Kur. Lwow.“ доносять з Любачева про таку подію: В Опацї, яких три милї від Любачева прийшло було сими днями до досить грізного заворушеня між тамошними селянами. Розходило ся о будову нової школи і закупно в тій цїли відповідної площі. В старій школї зійшла ся на нараду місцева рада шкільна, в склад котрої входять о. Василь Гошовский яко предсїдатель, управителька школи п. Екілїя Рохівна, війт і кількох радних з Опаки. Ще наради не розпочали ся, як кількадесять занепокоєних селян обступило школу і хотїли раду розбити, покликуючись на то, що громада бідна і не має звідки будувати школи, а стара ще вистане. О. Гошовский, видячи грізну поставу селян, післав до Любачева по асистенцию жандармериї. Коли приїхало двох жандармів, застали вже яких 5 0 людий, мужчин і жінок, коло школи, котрі прибрали були таку грізну поставу, що члени місцевої ради шкільної виділись змушені замкнути ся в будинку. Постенфірер Феля видячи, що не дасть сам собі ради, післав до Любачева фіру по жандармів. Вахмайстер Михайло Дячишин, одержавши рапорти Фелї, поїхав зараз з другим жандармом до Опаки а побачивши облогу коло школи, завізвав селян, щоби розійшли ся. Коли однак то завізване не помогло, Дячишин — мимоходом сказавши, чоловік добре знаний і загально поважаний в цїлій охрестности — замість уживати сили, як то найчастїйше буває в таких случаях, поступив собі незвичайно тактовно і розумно, бо промовив до селян на розум, говорив до них майже цїлу годину і виказував їм, чого би они допустили ся і щоби відтак було з того. Коли відтак завізвав знову селян, щоби они розійшли ся, селяни без опору послухали єго. За таке виступлене п. Дячишина належить ся єму повне признане і подяка.

— Вертають з Бразилїї. З Відня доносять, що приїхало там звиш 200 російских робітників з Бразилїї, котрих звабив був туди ґр. Ле Гон, а котрі тепер вертають за гроші доставлені їм російским консулятом. Російский консулят у Відни хотїв відставити їх до стациї Границя, робітники однак зажадали, щоби їх відставлено до Підволочиск, бо їм звідтам близше до дому. Позаяк консулят не хотїв на то згодити ся, то робітники лишили ся у Відни і розложили ся на тротоарах перед двірцем Північної зелїзницї і так перебули там цїлу ніч. Аж на другий день в полудне удало ся полициї зробити порядок а консулят згодив ся остаточно на жадане робітників і вислав тих до Підволочиск, що походять з Волинї і Подїля. Онгди кільканайцять з тих робітників зголосило ся в міскім бюрі працї з просьбою о доставлене їм роботи. Суть то переважно кваліфіковані робітники, як ковалї, шлюсарі, шевцї, кравцї і т. п. а хоч якої такі не здібні до земних робіт, то мимо того комітет, що займав ся висилкою робітників до Бразилїї, приймив їх. Львівскі робітники, котрі виїхали були до Бразилїї, вернули вже перед кільканайцяти днями до Львова.

Телеґрами.

Відень 20 серпня. Президент міністрів бар. Бек виїхав вчера вечером до Інніхен, міністри справедливости Кляйн і спільного скарбу Буріян до Тоблях, міністер торговлї Фідлер до Вілля Вічентіна.

Будапешт 20 серпня. Часописи доносять о арештованю редактора „Obzora“ Ґрескова і „Pokroka“ Томіча імовірно в звязи з великосербскою аґітациєю.

Будапешт 20 серпня. Вчера в полудне на стациї Вацїв (Weizen) вискочив із шин поїзд товаровий. Льокомотива і 17 ваґонів розбило ся. Шкода виносить 300.000 К. Топник тяжко ранений.

Дрездно 20 серпня. Касиєр дрезденьского банку Екгард, спроневіривши 234.000 марок, втїк онгди рано.

Лїсбона 20 серпня. Арештовано рушникаря Феррейру і єго помічника, котрі продали карабіни убийникови короля Буіцеви.

Льондон 20 серпня. Із засипаних в копальни вугля робітників в Maybole видобуто вже 18 трупів.

Петербург 20 серпня. Переважна часть послів до Думи засуджених за виборґску відозву вийшла вчера на волю; всї мають ся добре.

Москва 20 серпня. В справі викритої, веденої на великі розміри фабрики відчищуваня уживаних марок почтових і стемпльових доносять, що в протягу двох місяців мантиї продали уживаних марок і стемплїв на суму 6 міліонів рублїв. Пускано в курс марки вартости від 5 копійок до 1 рубля. Фабрика була у Варшаві, а продаж відбувала ся в Москві. Арештовано одного урядника почтового в Москві, двох властителїв склепів, якогось чоловіка, що подавав ся за збирача марок, двох, що купували старі марки в Петербурзї, 2 женщини і 20 жидів варшавских.

Курс львівский.

Дня 18-го серпня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	567·—	574·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	410·—	420·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	558·—	563·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·30	110·80
Банку гіпот 4½%	99·30	100·—
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·70	94·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	93·60	94·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·60	98·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·50	96·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·60	94·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	110·—	120·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	49·50	53·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·25	28·25
Італїяні. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	68·—	72·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·—	22·—
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·52	117·72
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені **звіздкою** (*). Нічна пора числить ся від **6** год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2 45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.

За редакцию відповідає: **Адам Крехозецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).